om. Og den Art Opdagelser er jo en meget heldig og uundværlig Betingelse for at skaffe sig en virkelig Overbevisning — hvis Sagen da har Værdi for en.

Senere lærte jeg Ida Falbe-Hansen at kende, og hun er en af dem, jeg skylder mest; tillige en af dem, det altid har været saa stor en Glæde at skylde meget. Jeg hørte engang en ung, anset Videnskabsmand sige, at han „aldrig var sammen med Frøken Falbe-Hansen, uden at han lærte noget." Det passer paa flere end ham.

Og det ejendommelige ved hende er, at hun slet ikke kan gøre for det. Det kommer af sig selv, uden at hun véd af det, uden at hun tilstræber det. — Hun maa give af sin Rigdom, som en Fugl *maa* synge, og som en Blomst *maa* folde sig ud. Men det forringer ikke vor Taknemmelighedsgæld — tværtimod!

Anna Brosbøll.

Kære Ida Falbe-Hansen!

Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse mindes i Dag i Ærbødighed og Taknemmelighed Deres store og omfattende Livsgerning; den var altid — i Samarbejdets Aar — som senere til lysende Hæder for Kvindesagen.

Paa Fællesstyrelsens Vegne
Julie Arenholt,
Formand.

Kvindelige Præster.

—o—

I Diskussionen om kvindelige Præster, der begyndte i Rigsdagen og hurtigt bredte sig ud over Landet, møder vi de fleste af de Synspunkter og Indvendinger, som Dansk Kvindesamfund gennem Aarene har maattet kæmpe mod under Arbejdet paa at gennemføre Kvindens fulde Ligestilling med Mænd i Familie, Samfund og Stat.

Det er lutter gamle Bekendte, lige fra Formaningen til Kvinderne om at blive paa den af Skabelsen anviste Plads, til de mange smukke Ord om Kvindens naturlige og rette Virkeplads i Hjemmene.

Men alle disse sikkert velmenende Formaninger fra Præster og Lægfolks Side rammer nu alligevel fuldstændig ved Siden af det Spørgsmaal, som her skal klares.

Det er ikke Spørgsmaalet om den kvindelige Præst skal være gift eller ugift, om hun evner at passe baade Præstegerning og Hjem, vi skal beskæftige os med. Det maa her som i andre Forhold overlades til den enkeltes Ansvar. Staten kan nu en Gang ikke ved Forbud eller Undtagelseslove værne Hjemmene mod at blive forsømte af ansvarsløse Kvinder, ligesom den ikke med nogensomhelst Ret kan sætte Grænser for Kvindens Udvikling og Virkefelt.

Nej, Kærnen i dette Spørgsmaal maa blive: Kan der fra den kristne Menigheds Side fremføres berettigede Indvendinger mod kvindelige Præster.

Vi noterer her med Glæde, at Sjællands Biskop saavel som mange Præster og Lægfolk har erklæret, at der fra et kristent Synspunkt intet principielt kan indvendes mod kvindelige Præster.

Kan vi opnaa Enighed paa dette Punkt, saa er Skansen erobret og de sidste Udenværker vil snart falde; thi Indvendingerne om at Loven er kommet for tidlig, og at ingen har savnet de kvindelige Præster, er kun at regne for Udenværker.

Hvor tør man forøvrigt møde frem med saadanne Paastande?

Naar der klages over Sløvhed og Stilstand rundt om i den kristne Menighed i Danmark, har man saa ikke Lov at vente, at kvindelige Præster netop kan tilføre Menigheden Fornyelse og Friskhed i Stedet for den bebudede Opløsning og Forvirring.

Vi husker endnu Menighedsraadenes første Dage og den Forargelse, der her kom frem overfor Kvinderne, som altid naar noget uvant baner sig Vej. Nu sidder der Kvinder i de fleste Menighedsraad, og ingen finder mere heri noget mærkeligt.

Disse Kvinders Opgave maa det nu blive i Forening med alle frisindede Mænd at bane den vanskelige Vej for de kvindelige Præster, thi det bliver en trang Vej, og vi ønsker at den kun maa blive betraadt af de Kvinder, der, som det saa smukt fortælles om Frk. Zahle i Lønkammeret har raadført sig med sin Gud og sin Samvittighed. Er det i Orden, da ønsker vi dem faa eller mange Lykke paa Vejen og til Gerningen.

Johanne Andersen.

Kvindeord — Kvindesyn.

I Anledning af det ret brændende Spørgsmaal „kvindelige Præster" ikke Præstinder! Guderne bevare os for det rædsomme Ord! — vilde jeg saa gerne have Plads for en lille Udtalelse gaaende i Retning af noget, som vist intetsteds har været berørt, og som forekommer mig at være af *yderste* Vigtighed: *vi skal have kvindelige Præster fordi de i høj Grad tiltrænges* — religiøst — aandeligt set. —

Mangfoldige Gange har jeg — og jeg tør sikkert sige mange med mig — siddet i Kirken og vaandet mig under Mandstalen — Mandssynet — Mandsopfattelsen.

Som vi nu paa alle Omraader har erkendt og lever — lovgiver derefter, at Samfundet ikke er tjent med kun at have Fædre, men ogsaa maa have Mødre, saaledes ogsaa paa dette Omraade, det dybeste, det vigtigste — det altomfattende.

Vi trænger til Kvindeord — til Kvindesyn — til en Forkyndelse af Gud afklaret gennem Kvindesind; og derfor — først og fremmest — skal vi *ogsaa* have kvindelige Præster. —

Hvad Retfærdigheds og Lighedskravet angaar, da forekommer det mig uhyre simpelt — det gælder her som i Alt: Loven skal intetsteds spænde Ben for Kvinderne, hvor Naturen gør det skal den nok klare sig selv.

Marie Luplau.

København, 17. Febr. 1919.

Redaktøren af „Kirken og Samfundet".

I Berlingske Tidende for 26. ds. har Redaktøren af Kirken og Samfundet erklæret, at fra kirkelig Side vil man sent glemme Dansk Kvindesamfunds Stilling til Spørgsmaalet: Kvinder som Præster. Anledningen er et lille Indlæg fra Fru Stampe-Feddersen, hvor hun paapeger, at det er sket, at en Præst i den danske Folkekirke i sin Tid har henvendt sig til D. K. for at spørge, om der fandtes en kvindelig Teolog, som han kunde antage til Kapellan. Der var paa det Tidspunkt ingen kvindelige teologiske Kandidater, og dermed faldt Sagen bort.

Redaktøren benytter denne Oplysning til et Angreb paa Dansk Kvindesamfund. Han beklager, at D. K. i Spørgsmaalet „kvindelige Præster" ved Henvendelse til Statsministeren har gjort „Ministeriets Sag til sin", men han lader ude at Betragtning, at